

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Πῆρα πιά τὴν ἀπόφαση. Ἐπομένως θὰ κομματιάσω τὰ σκοινιά καὶ θὰ λευτερώσω τὴν Τρέλλα. Τί κουτός πού ἤμουν νὰ πιστέψω τὶς συμβουλὲς τῆς Φρόνησης ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ποθοῦσε τὰ φτερά τῆς πρώτης !

Ἐπὶ τὸ βάθος τῆς μνήμης προσκάλεσα τὶς θύμησες πού κόντευαν νὰ σβύσουν, κι ἀπ' τὴν ψυχὴ μου τὶς ἀγάπες μὲ τὶς σβυσμένες λαμπάδες τους.

— ὦ ! ἐλάτε σεῖς ὅλες, τὰ δεσμὰ νὰ λύσουμε τῆς παραγνωρισμένης θεᾶς, ἐλάτε, προτοῦ προφτάσει ἡ Φρόνηση καὶ μᾶς ἐμποδίσει.

Σιγά, σιγά μαζεύτηκαν, μὰ τρόμαξα νὰ τὶς γνωρίσω. Ἦταν γλωμῆς καὶ στὰ χεῖλη τους δὲν ἀνθίζε πιά κανένα χαμόγελο.

Κάναμε κύκλο γύρω ἀπ' τὴν αἰχμάλωτη καὶ μὲ τὸ μαχαιράκι μου, ἔκοψα τὰ σκοινιά. Κανένα φτερούγισμα δὲν ἀκούστηκε στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο καὶ ἡ σιωπὴ ἄρχισε νὰ μὲ τρομάζει.

Ὁρθάνοιξα τὸ παράθυρο.

Καὶ τότε, στὸ φῶς τῆς σελήνης, εἶδα — δὲν ἦταν ὄραμα — τὴν Τρέλλα μουνδιασμένη σὲ μιὰ γωνιά. Τὰ μπράτσα τῆς ἦταν μελανιασμένα ἀπὸ τοὺς γύρους τῶν σκοινιῶν κ' οἱ φτεροῦγες τῆς σπασμένες.

Μὰ ἦταν αὐτὴ πού μιὰ νυχτιὰ ἡ Φρόνηση τὴν ἔδεσε γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς χαρᾶς ; Ἦταν αὐτὴ πού κάποτε τὸ θρόνο περιφρόνησε γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ μένη στὴν ἀκίνησι ;

Γύρισα νὰ ρωτήσω, μὰ οἱ θύμησες εἶχαν σβύσει καὶ οἱ ἀγάπες εἶχαν χαθῆ.

— Γιατὶ στέκεις ἔτσι ; τῆς εἶπα. Μήπως σὲ πλήγωσε τὸ λεπίδι ;

— . . .

— Πονᾶς ἀκόμα ἀπ' τῶν σκοινιῶν τὸ σφίξιμο ;

— . . .

— Τί ἔπαθες λοιπὸν ἐσὺ πού δὲν ξέρεις παρὰ νὰ γελαῖς,

καὶ νὰ κάνης τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦνε; Γονατίζω μπροστά σου μὲ μιὰ πίστη ποὺ ἀποκτήθηκε στὶς ἡμέρες τῆς ἀπιστίας μου καὶ φέρνω μέσ' στὴν ψυχὴ μου τὴ λατρεία ποὺ μόνο τὰ εἶδωλα γνώρισαν. Πέτα, ἔστω κι ἂν γύρω σκορπίσης τὸ χαλασμό.

— Καὶ χίλια φτερὰ νὰ μοῦ δώσης δὲ μπορῶ πιά νὰ πετάξω. Θὰ περπατῶ μονάχα στὴ γῆ σκεφτικὴ κι ἀπὸ τὸ γέλοιο μου θὰ λείπη ἡ ἔξαρση. Δὲ θὰ σὲ κερᾶσω, ποτὲ πλέον, τὴ μέθη. Καὶ θὰ μείνης γιὰ πάντα μὲ τὴν ἄσβυστη δίψα τοῦ φιλοῦ μου. . .

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἄναψα τὸ κερὶ καὶ τῶβαλα μὲς ἴστο ποτῆρι.

Πῶς ἔφτασα στὸ σπῆτι δὲ θυμᾶμαι. Τὸ πικρόχολο μᾶλλωμα τῆς βραδυᾶς ἐκείνης — ὦ ξεχασμένη ἀγάπη μου — ἦταν τὸ τελευταῖο.

Ἄξαφνα τὸ κερὶ ἔγειρε κι' ἡ φλόγα — πῶς ἔτρεμε σὰν τὴν καρδιά μου — ξάπλωσε στὸν τοῖχο μιὰ μαύρη βέργα κι ἀπ' τὴν αἰθάλη φούντωσε σ' ἓνα κυπαρίσσι.

Πέρασε καιρὸς.

Μὰ κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀπελπισία ξαπολᾷ τὰ μαῦρα τῆς σύννεφα στὸν ὀρίζοντα τῶν λογισμῶν μου, ἓνα κυπαρίσσι ὀρθώνεται μπροστά μου καὶ λυγίζοντας μὲ προσκαλεῖ σ' ἓνα κόσμο ποὺ δὲ γνώρισα παρὰ στὸν ὕπνο μου, ὅταν οἱ ἐφιάλτες χυμᾶν νὰ μὲ πνίξουν.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Καὶ τώρα ποὺ πέρασεν ἡ πρώτη χαρὰ τοῦ ξαναἰδωμοῦ μας, ὁ μαγικὸς πέπλος τῆς πλάνης ἔπεσε.

— ὦ, καλλίτερα νὰ ἔμενες γιὰ πάντα μακρὰ μου !

Εἶσαι τὸ παρελθόν. Μὰ ἔχασες τὴν αἴγλη ποὺ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀπουσία σοῦ εἶχαν χαρίσει γιατί ἦρθες νὰ πάρης τὰ χρώματα μιᾶς νέας ζωῆς καὶ νὰ φανερωθῆς.

Φύγε. Σήμερα οἱ πόθοι μου ἀρμενίζουν ἄλλοῦ.

Καὶ προτοῦ ἡ ἄσπλαγχνή ζωὴ σ' ἐξευτελίση μπροστά μου, πάρε πίσω στρατὶ τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ ναὸ τῆς θύμησης καὶ θρονιασσοῦ δίπλα στὶς παλιές μου ἀγάπες.

· ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Σὰν ἔσκυψε κοντά μου, τὰ χεῖλη της χείδευαν τὸ χνοῦδι τ' αὐτιοῦ μου. Μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω, μὰ ποτὲ δὲ θὰ θυμηθῶ τί μούπε.

Θυμᾶμαι μόνο κάτι ψίθυρους ποὺ γλύστρησαν ὡς τὴν ψυχὴ καὶ ἀναψαν μιὰ φωτιά, κάτι ψίθυρους ποὺ ξύπνησαν κάποια πάθη.

Τὰ λόγια ; Χάθηκαν μέσα στὴ μουσικὴ τῶν ἤχων τῆς φωνῆς της καὶ στὴ μνήμη δὲν ἔμειναν παρὰ ψίθυροι γεμάτοι λαχτᾶρες καὶ πόθους.

ΚΛΟΝΙΣΜΟΣ

Ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ οἱ κακοὶ σάρκαζαν βλέποντας τὰ σχέδιά μου ν' ἀποτυχαίνουν, ἦταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ μὲ τὰ χλεύη τους φαρμάκωσαν τὴ λίγη χαρὰ καὶ τὴν πίστη μου.

Ἡ ψυχὴ μου ἔπλεε μέσα στὸ χάος τῆς ἀβεβαιότητος κ' εὐχόμενα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ μὴ φτάσῃ ποτὲ ὡς τὴ γῆ.

Τότε, ἡ φωνὴ τῆς Ἀμφιβολίας ἀκούστηκε μέσα στὴ σιωπῆ, σὰ νᾶρχονταν ἀπ' τὰ μύχια τῆς πονεμένης ψυχῆς μου.

— Οἱ δύσκολοι δρόμοι ποὺ ζήτησες, εἶνε γιὰ σένα ἄραγε ;

— . . .

— Οἱ ρομφαῖες τῶν κακῶν, ἀντὶ νὰ σοῦ ἀτσαλώσουν τὴν καρδιά, σοῦ τήνε πλήγωσαν.

— Οἱ πληγὲς θὰ κλείσουν καὶ ἡ μπόρα ἦταν περυστικὴ. Θὰ γίνω δυνατώτερος.

— Εἶσαι κλονισμένος...

— Σώπα .. Μοῦ μένει πάντα ὁ ἔρωτας !

— Ἴσως νὰ μὴ σὲ φλόγισε ἄλλος ἀπὸ τὸν Πόθο... Πῶς ξέρεις ποὺ ἦταν ἔρωτας ;

Ἡ φωνὴ ἔπαψε. Κ' ἐγὼ προτίμησα νὰ μείνω γιὰ πάντα μέσα στὸ χάος τῆς ἀβεβαιότητος.

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Και τότε, τὰ χεῖλη σου πρόφεραν τὰ πένθημα λόγια πού φαρμακώνουν τὴ χαρὰ τῆς κάθε στιγμῆς :

— Λίγο καιρὸν ἀκόμα θὰ εἴμαστε μαζί...

Πρὶν ὅμως σημάνῃ ἡ μοιραία στιγμή, ἐγὼ χαλνῶ τὴν προφητεία σου καὶ φεύγω μακριά, στέλνοντας ἔτσι στὴν αἰωνιότητα — θερμὴν ἀκόμα — τὴν ἀγάπη μας.

Κι ἀργότερα, ὅταν θὰ κλείνεσαι μονάχη καὶ θὰ σκύβῃς στὸ διάβασμα χωρὶς καμμιά συλλοή, ὁ νοῦς σου σιγὰ σιγὰ θὰ σκοτίζεται κι ἀνάμεσα στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου, θὰ θυμηθῆς,

τοὺς δειλινούς μας περιπάτους στὴν προκυμαία, τὸ μικρὸ καζίνο καὶ τὴ νύχτια θάλασσα πού νανοῦριζε τὸν καὶμό μας.

Μὰ πρὸ πάντων — νομίζοντας πὼς διαβάζεις — θὰ ξαναϊδῆς, τὸ μοναχικὸ μας δωμάτιο, πού μιλῶντας γιὰ τιποτένια πράγματα τρικυμισμένοι ἀπ' τὸν πόθο, περιμέναμε τὴ μεγάλη στιγμή ν' ἀγκαλιαστοῦμε.

Και τότε, ἐσύ, πού ποτὲ δὲν ταράχτηκες ἀπὸ τὰ περασμένα, θὰ νοιώσης τὸ αἶμα ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι, κι ἀπότομα θὰ κλείσης τὸ βιβλίο ψιθυρίζοντας :

— Αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τῶχω διαβάσει κι ἄλλη φορά...

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τὸ τραῖνο ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ.

Ἄκουμπισμένος στὸ παράθυρο τοῦ βαγониοῦ, κυττάζει τὴν ἀγαπημένη πού χάνει.

Τὰ μάτια τους ἀντιφεγγίζουν μιὰ πυρκαϊὰ πού δὲν ἔσβυσε, κι ὅμως πρέπει νὰ χωριστοῦνε.

Χαμογελοῦν κι οἱ δυὸ γιὰ νὰ μὴν κλάψουν καὶ δίνουν παραγγελίες πού δὲ θὰ ἐκτελεστοῦν.

Ἄξαφνα, τὰ σφυρίγματα τοῦ τραίνου τοὺς συνεφέρνουν, τὰ σφυρίγματα βουίζουν στ' αὐτιά τους λὲς καὶ θέλουν νὰ ποῦνε :

— Εἴμαστε οἱ τελευταῖες Στιγμὲς πού ζητᾶτε νὰ διώξετε, αὐτὲς πού προσπαθοῦνε νὰ σᾶς σώσουν ἀπὸ τὸν ἀφενκτο μαρασμὸ τῆς ἀγάπης. Δώστε τὸ ἀξέχαστο φίλι, κρατήστε ὅ,τι μπορείτε ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, μὰ χωριστήτε.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε.